

[Nørskov.]

højtærede Landbrugsminister til Skovlovs-kommissionens Betænkning og oplyste, at Forslaget bygger paa Flertalsindstillingen; dog har den højtærede Minister fraveget denne i Bestemmelserne om Tilsynet i §§ 20—22, og endvidere er der udeladt en Bestemmelse i Kommissionsforslaget om, at Retten til Hugst i Skove, som ikke er underkastet Fredskovforpligtelse, skal være indskrænket i de første 10 Aar, efter at Skoven har skiftet Ejer. Naar undtages disse to Bestemmelser, bygger Lovforslaget altsaa paa Flertalsindstillingen, hvortil 6 af Skovlovskommissionens Medlemmer sluttede sig, og Forslaget, som det foreligger, gælder kun Fredskove. Skovlovskommissionens Mindretalsindstilling, hvortil 5 Medlemmer sluttede sig, bygger jo paa et noget andet Princip, idet Mindretallet stiller Forslag om Ændringer i og Tillæg til Forordningen af 27. September 1805 om Skovenes Udskiftning, Vedligeholdelse og Fredning i Danmark. Dette Mindretal udtaler, at under Hensyn til de økonomiske Omstændigheder, som Landet befinder sig i, og navnlig i Betragtning af, at Konstatering af de gamle Fredskove sandsynligvis vil koste ca. 1 Mill. Kr., samt i Betragtning af, at det andet Forslag, altsaa Forslag A, kræver Ansættelse af nye Embedsmænd, stiller Mindretallet et Forslag, der gaar ud paa kun at afhjælpe paatrængende Mangler, bl. a. saaledes, at Statens Tilsyn med de private Skove og Plantager bliver vejledende og gratis, medmindre der foreligger Skovovertrædelser. Medens det foreliggende Forslag altsaa kun gælder Fredskove, gælder Mindretallets Forslag, Forslag B, alle danske Skove, og Forslaget fastholder tillige § 20 i den gamle og endnu gældende Skovforordning af 1805, hvorefter enhver, som ved Køb bliver Ejer af Skov, i de første 10 Aar af Ejertiden ikke maa hugge til Salg uden dertil at have erholdt Ministeriets Tilladelse. Denne Paragraf er af Højesteret ved forskellige Lejligheder blevet fortolket saaledes, at den gælder alle Skove, og den har været af største Betydning for de danske Skoves Bevarelse. Det er givet, at naar denne Bestemmelse bliver praktiseret paa den Maade, at den gælder alle Skove, faar Spørgsmaalet om Fredskoves Konstatering derigennem mindre Betydning. Forslag B, der oprindelig fremkom fra Hedeselskabet alene, har senere vundet Tilslutning fra Skovejerforeningerne i Jylland, Fyn og Sjælland, og naar Sagen stiller sig saaledes, mener jeg, der kan være Grund til for Rigsdagen at prøve, hvilke af disse Forslag der bør være grundlæggende

for fremtidig dansk Skovlovgivning. Det kan jo heller ikke være uden Interesse at høre, hvordan de interesserede Parter, f. Eks. Det danske Hedeselskab og de danske Skovforeninger, ser paa dette vigtige Spørgsmaal, thi det er jo en meget vigtig Sag, vi her behandler, og ved en Nyordning skulde vi gerne naa til en god Løsning til Gavn for Skovbruget som Helhed.

Angaaende det foreliggende Forslag skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder, de drøftes formodentlig bedst i det Udvalg, der sikkert vil blive nedsat, og desuden har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udførligt gjort Rede for Lovforslagets enkelte Paragraffer. Jeg vil derfor indskrænke mig til at sige, at skal Lovforslaget her danne Grundlag for vor Skovlovgivning, maa det sikkert ændres paa flere Punkter. De foreslaede Bestemmelser betyder jo en Udvidelse af Fredskovspligten, og i den Henseende kan der være adskilligt at overveje, da det er meget indgribende Bestemmelser, der her foreslaas. Det er endvidere min Opfattelse, at det vilde være heldigt, om Loven kom til at gælde alle Skove, og navnlig at § 20 i Skovforordningen af 1805, saaledes som Paragraffen er blevet praktiseret og fortolket af Højesteret, opretholdes, da det er denne Paragraf, der særlig har bidraget til at bevare de danske Skove.

Det ser ikke ud til, at der i Forslaget er taget noget Hensyn til Hedeselskabet og de særlige Forhold, der gør sig gældende for de Fredskovsplantager, som Hedeselskabet har anlagt og vedblivende anlægger og leder, hvilket jeg beklager. Jeg mener, at Hedeselskabet, der dog repræsenterer ca. Halvdelen af de private Fredskove her i Landet, bør være repræsenteret i Skovnævnet. Der hører nemlig en vis Forudsætning til for at kunne bedømme de for Hedeselskabets Plantager ganske særlige og vanskelige Forhold. Disse Plantager er ofte anlagt paa daarlig Jord, de har derfor ofte et noget andet Udseende end de Plantager, der er anlagt f. Eks. her paa Sjælland eller i Østjylland paa den gode Jord. Derfor er det vanskeligere at bedømme disse særlige Forhold, end det er at bedømme Skove i Almindelighed. Jeg finder derfor, at det vil være ret og rimeligt, at Hedeselskabet bliver repræsenteret i Skovnævnet. Ligeledes vilde det være meget uheldigt, hvis Statstilsynet med Hedeselskabets Fredskovsplantager deles mellem flere tilsynsførende, der ikke kan forudsættes at have den Indsigt i og Interesse for disse vanskelige Plantager, som er nødvendig for at bevare dem. Man har nemlig Erfaring for, at da